

Chuyến Đi Máy Bay Lịch Sử

Cao Xuân Thanh Ngọc

Thấm thoát đã 20 năm kể từ ngày tôi rời ghế nhà trường để bước vào ngành Dược. Công việc đã đưa tôi rong ruổi khắp các tiểu bang trên đất Mỹ. Tôi đã từng bay trong bão tuyết mịn mù, trong mưa gió tầm tã, và dù thời tiết khắc nghiệt đến đâu, tôi vẫn luôn về nhà an toàn. Thế nhưng, chưa bao giờ tôi rơi vào tình huống máy bay phải quay đầu đáp khẩn cấp vì trục trặc kỹ thuật. Mà ở đời, đáp khẩn cấp một lần đã là ký ức nhớ đời, huống chi là... hai lần liên tiếp! Đó chỉ có thể gọi là một "chuyến bay lịch sử". Một trải nghiệm để thử thách lòng can đảm của bất kỳ ai, nếu không có một tinh thần thép.

Biến cố thứ nhất: Trục trặc kỹ thuật

Tôi rời Washington DC sau kỳ nghỉ Phục sinh và ngắm hoa anh đào, lên chuyến bay United 797 để trở về California. Tôi cứ ngỡ đây sẽ là một chuyến bay bình thường như hàng trăm chuyến trước đó. Nhưng không... Bay được khoảng 1 tiếng 30 phút, nhìn vào màn hình theo dõi lộ trình, tôi bỗng thấy máy bay quay ngược lại hướng Chicago. Như đọc được sự lo lắng của hành khách, phi cơ trưởng thông báo máy bay gặp trục trặc kỹ thuật và cần hạ cánh khẩn cấp. Ông dặn dò kỹ lưỡng:

- Nếu phải di tản khẩn cấp, tuyệt đối không mang theo hành lý. Tính mạng là trên hết!

Cảm giác lúc đó thật khó tả – tim thắt lại, tôi tự nhủ: "*Mình già rồi, phen này thật sự thử thách quá!*"

Khi máy bay chạm đất an toàn, cả khoang tàu vang lên tiếng vỗ tay mừng rỡ. Nhìn qua cửa sổ, xe cứu hỏa và xe cứu thương đã dàn hàng đợi sẵn trên đường băng. Một phen hú vía! Tôi nhắm mắt, thầm cảm ơn bề trên đã che chở cho tất cả mọi người.

Biến cố thứ hai: Cấp cứu y tế

Chúng tôi được đổi sang một chiếc máy bay khác, vẫn mang số hiệu 797. Rời phi trường Chicago, ai nấy đều nôn nóng được về nhà. Nhưng chỉ 30 phút sau khi cất cánh, giọng cô tiếp viên trưởng vang lên gấp gáp:

- Chúng tôi có một hành khách đang nguy kịch. Nếu ai có chuyên môn y tế, xin hãy giúp đỡ!

Không chút do dự, tôi cùng hai vị bác sĩ trẻ khác bước lên. Mỗi người một việc, chúng tôi tận dụng mọi thiết bị y tế có sẵn trên máy bay để theo dõi và chăm sóc cho vị hành khách trẻ tuổi đó. Một lần nữa, phi cơ trưởng thông báo:

- Máy bay sẽ hạ cánh khẩn cấp xuống thành phố Kansas!

1:45 sáng ngày 6 tháng 4 năm 2026, máy bay đáp xuống Kansas. Nữ hành khách được đoàn cấp cứu đưa xuống máy bay để đưa đi bệnh viện. Hãng hàng không sắp xếp cho chúng tôi về khách sạn nghỉ ngơi để sáng hôm sau tiếp tục hành trình. Một ngày dài đằng đẵng và kiệt sức.

Chặng cuối: Sự tử tế trên tầng không

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu hiếm thấy. Dù chưa ăn uống gì nhưng tôi không hề thấy đói. Tại phi trường, những khuôn mặt quen thuộc đêm qua bắt đầu tụ họp. Tự nhiên, tôi trở thành người "trưởng nhóm" bất đắc dĩ. Từ các cụ già đến vị thầy tu hay những gia đình có con nhỏ, ai cũng đến hỏi tôi về tin tức chuyến bay. Tôi tận tình hướng dẫn mọi người về số cổng, cách xếp hàng theo danh sách đặc biệt của an ninh.

Lên máy bay chặng cuối, một bầu không khí lạ kỳ bao trùm. Không ai bảo ai, mọi người đối xử với nhau như người thân trong gia đình. Những nụ cười thân thiện trao nhau, các chàng trai trẻ sốt sắng đỡ hành lý giúp người già. Các cô tiếp viên thì đi lại kiểm tra quân số kỹ lưỡng như thể không muốn để sót bất kỳ ai lại Kansas.

Khi máy bay chuẩn bị cất cánh, tôi khẽ nhắm mắt, niệm Phật Quán Thế Âm như lời mẹ dặn năm xưa. Sau gần 4 tiếng đồng hồ, chúng tôi đáp xuống Los Angeles trong tiếng vỗ tay mừng rỡ. Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, nhìn nhau như những người vừa cùng nhau bước qua một "trận chiến". Đúng là một chuyến bay lịch sử, một trải nghiệm không thể nào quên trong cuộc đời tôi!

Cao Xuân Thanh Ngọc